

ромашок, доповнених зеленим листям. Візерунки включають в себе декілька мотивів, поєднаних між собою у своєрідний букет. Манера трактування квітів – декоративна, проте з передачею узагальненого об'єму. Також дизайнера унікає контурів, що також додає зображенню реалістичності, впізнаваності.

тже, розглянувши станкові батйки тернопільських художниць Людмили Варійчук та Наталії Собкович, виконані у різних манерах (більш живописній та графічній) можемо окреслити їх загальностилістичні риси – тяжіння до класичної в цьому мистецтві зображальності та естетики. Декоративний розпис тканин, які застосовуються для пошиття одягу чи аксесуарів, також переймає від картин поширені фігуративи – переважно квіти.

ЛІТЕРАТУРА

1. Садовська Г. Теплий світ Наталки Собкович. Вільне життя. 2006. 17 черв. С. 8.
2. Собкович Н. Ткацтво. Батик : мистец. альб. Тернопіль : Збруч, 2006. 20 с.
3. Чубата Д. Таємне життя квіткових від Наталії Собкович : виставка робіт терноп. художниці в обл. краєзн. музеї. Вільне життя плюс. 2015. № 40/41 (27 трав.). С. 6.
4. Климчук В. Вона «розмальовує» сукні. Весільний портал «Пара молода». 2012. URL: <http://paramoloda.ua/vona-romalevue-sukni-ludmyla-gaftkovych>.
5. Заморська Л. Вирощує квіти, щоб потім їх намалювати. 20 хвилин. 2009. 25 вересня. С. 19.
6. Мельничук Б. Собкович Н. Тернопільський Енциклопедичний Словник: у 4 т./ редкол.: Г. Яворський та ін. Тернопіль : ВАТ ТВПК «Збруч», 2008. Т. 3: П – Я. С. 305.

Джуль (Мних) І.

Науковий керівник – доц. Ороновська Л.Д.

ВИКОРИСТАННЯ ГРИ ЯК ФОРМИ РІЗНОМАНІТНЕННЯ НАВЧАННЯ ШКОЛЯРІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Гра – активна форма пізнання навколишньої діяльності. Різноманітність її форм вводить дитину у коло реальних життєвих явищ. Дитина пізнає якості і властивості предметів, їх призначення, способи використання, засвоює зв'язки і відносини між людьми, правила і норми поведінки, пізнає саму себе, свої можливості [5].

Дослідження даної проблеми показали, що місце гри у пізнанні світу інше, ніж праці і навчання. У ній здійснюється практичне, дійове освоєння раніше одержаних знань. Інтерес дитини до тієї чи іншої гри поступово вичерпується в міру засвоєння знань і умінь, що її складають, тому вона розвивається, з'являються нові сюжети, ролі.

Одна із особливостей гри – наявність творчої основи. Вона завжди пов'язана з побудовою сюжету і вибором змісту, ролі, в інших виявляється у виборі способів дії в їх варіативності. Багато ігор вимагають умінь погоджувати дії партнерів, виходячи з цього, швидко змінювати тактику своєї поведінки чи способи дій [3].

Творчий елемент завжди глибоко індивідуальний, він є носієм індивідуальності кожного гравця, тому гра є засобом розвитку творчості, формування здібностей дітей.

Мета статті - дослідити методику впровадження ігрових форм роботи на уроках музичного мистецтва .

У молодшому шкільному віці зазначеним вимогам якнайкраще відповідає гра. Вона – природна діяльність творчого характеру, через яку дитина пізнає світ і вільно виявляє себе.

Діти постійно прагнуть до руху і дії, їм важко сидіти нерухомо за партами. Водночас молодші школярі здатні тривалий час брати участь в ігровій діяльності, і саме це прагнення дитини – гратись – вчитель повинен уміло і доцільно використати. Відомий грузинський педагог Ш. Амонашвілі у зв'язку з цим зазначав, що «якщо ми забудемо про те, що діти не можуть розлучитися зі своєю потребою гратися, то зробимо нашу методику не добрим путівником їх у світі пізнання, а бездушною мачухою... Почуття вільного вибору, як мені здається, складає психологічну основу гри. Однак це не означає, що користуючись правом вибирати, дитина віддає перевагу тільки таким формам активності, які не будуть пов'язані з труднощами. Вибираючи гру, дитина тим самим приймає і пов'язані з нею труднощі, стає цілеспрямованою, вольовою, зосередженою у їх подоланні, що робить гру емоційно забарвленою, вмотивованою. Що поганого, коли процес навчання дитина буде переживати так

само, як вона переживає гру? Тоді ми будемо говорити не про ігрове навчання, а про навчання, що ґрунтується на позиціях самих дітей, на переживанні дітьми у цьому процесі почуття вільного вибору. Адже радіє дитина грі! Вона має радіти і навчанню! А таку радість повинні приносити їй ми – педагоги, вихователі, вчителі» [1, с.176].

Ігрова діяльність – складний предмет наукового дослідження, проте історія її науково-педагогічного пояснення відносно нова – систематичні дослідження в галузі педагогіки гри почали здійснюватися лише на початку ХХ століття проблемам гри присвятили свої окремі праці відомі вчені – Ф. Фребель, М. Монтессорі, Л. В. Артемова, А.С. Макаренко та ін.

Ігрова діяльність пов'язана з багатьма актуальними науковими проблемами, її досліджували психологи (Л.С. Вигодський, С.Л. Рубінштейн, Д.Б.Ельконін), соціологи (І.С. Кон, І.С.Ольшанський, А.О. Ручка, М. П. Лукашевич), культурологи (Й. Гейзінга, О. С. Наден та ін.)

Вчені-фахівці у царині педагогічних проблем молодшого шкільного віку (О. Я. Савченко, Н.М. Бібік, М.С. Вашуленко, О.Н. Хорошківська та ін.) неодмінно розглядали гру як засіб реалізації найрізноманітніших завдань навчально-виховної роботи.

У навчальному процесі через його регламентованість неможливо забезпечити такі необхідні для справжньої гри умови, як самоініціативність, добровільність, необмежене мовне спілкування, часову невизначеність. Коли у навчальному процесі створюються необхідні умови для творчого застосування учнями набутих у навчання знань, тоді збагачується духовне життя школярів, долаються труднощі в навчанні, зміцнюються і поглиблюються знання [2].

Значні резерви підвищення результативності навчання через творче застосування програмного матеріалу мають ігри (загадки, кросворди, анаграми, чайнворди, ребуси тощо).

Ефективність розвивально-виховного впливу ігор залежить від методики педагогічного керівництва ними. Передумовою ефективності розвивально-виховного впливу ігор є постановка педагогом мети організації гри. Щоб гра була результативною, дитина має прийняти визначену педагогом мету [6].

Основними факторами, що визначають ефективність методики педагогічного керівництва іграми є:

- опора педагогічних впливів на психологічний механізм гри як природної пізнавальної діяльності дитини;
- стимулювання пізнавальних інтересів – мотиваційної основи цих ігор;
- організація змісту ігор на засадах інтеграції навчальної позакласної пізнавальної діяльності молодших школярів;
- позитивне педагогічне оцінювання результатів гри і зусиль дитини, спрямованих на їх досягнення;
- забезпечення вчителем особистісного орієнтовного підходу до дитини.

Дослідження проблеми педагогічного керівництва ігровою діяльністю учнів молодшого шкільного віку ще проходить початкову стадію. Подальші наукові розвідки можуть бути спрямовані на дослідження методів і прийомів керівництва грою, забезпечення наукової основи застосування гри у різних формах навчально-виховного процесу, використання ігрової діяльності як методу розв'язання конкретних педагогічних завдань [4].

Висновки. Завдяки іграм можна виховати у дитини всі ті властивості, котрі ми шануємо у людей і котрі нам хотілося б прищепити дітям різними оповіданнями, бесідами та навчанням. Граючись, дитина зосереджує увагу, а це вже є початком виховання сильної волі.

Дитина рухається під час гри. В гру вона вкладає всю свою енергію, бо це зміст її життя. У жодній порі свого життя людина не виявляє стільки рухливості, як під час забави в дитячому віці [7].

Отже, ми можемо стверджувати, що у сучасній педагогіці гра розглядається як провідний вид діяльності дитини початкової школи, в якій поєднуються риси, характерні для будь-якої соціальної діяльності, та специфічно - ідентичні, притаманні лише грі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Антонова В. В. Музичні ігри, танці, вправи. / В. В. Антонова– К., 1969
2. Амонашвили Ш. Здравствуйте, дети! / Ш. Амонашвили – М., Просвещение, 1983.
3. Богуславская З. М. Занимательные игры и развлечения для детей. / З.М. Богуславская – М., 1985.
4. Бондаренко Л. Ритміка і танець // Музична Україна. / Л. Бондаренко –Л., 1989.

5. Бервецький З., Хлебникова Л. Виховувати музичну культуру // Грані творчості: Книга для вчителя. / З. Бервецький, Л. Хлебникова – К., 1989.
6. Буц Л. Про рухливі ігри. / Л. Буц – К., 1973.
7. Ветлугіна Н.О. Музичний розвиток дитини. / Н.О. Ветлугіна – К., 1978

Карпецька (Бугель) М

Науковий керівник – доц. Ороновська Л. Д.

РОЗВИТОК ДИТЯЧИХ ГОЛОСІВ У СУЧАСНОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Новітні наукові дослідження в області музичної педагогіки і досвід роботи багатьох сучасних шкіл, а також історичний досвід, свідчать, що вокальне виховання здійснює вплив не тільки на емоційно-естетичний, але і на розумовий розвиток особистості дитини. Виховання слуху і голосу позначається на формуванні мови. А мова як відомо, є основою мислення. Крім того, виховання музичного слуху і метро-ритмічного відчуття пов'язано з утворенням в корі мозку людини складної системи нервових зв'язків, з розвитком здатності його нервової системи до якнайтоншого регулювання процесів збудження і гальмування (а разом з тим і інших внутрішніх процесів), що протікає в організмі. Ця здатність нервової системи, як відомо, лежить в основі будь-якої діяльності, в основі поведінки людини. Спостерігається, що планомірне вокальне виховання робить благодійний вплив і на фізичне здоров'я дітей [1].

А які чудові можливості для естетичного розвитку дітей знаходяться в різноманітних колективних формах роботи з музичного виховання — хорі, оркестрі, ансамблях, участі, в концертах! Та і сам урок співу в цьому відношенні помітно відрізняється від уроків з інших предметів. Таким чином, музично-співацьке виховання сприяє вирішенню проблеми гармонійного розвитку особистості.

Поки ж, на жаль, ми не використовуємо величезних резервів здібностей і творчих можливостей, закладених у вигляді задатків у всіх дітей. І перш за все це торкається дитячих голосів, які значною мірою залишаються невиявленими і недорозвиненими, а часто навіть псується, втрачають свої найцінніші природні властивості і перспективу подальшого вдосконалення [2].

Процес музичного виховання, як формування співацької функції в органічній єдності з формуванням ладового і метро-ритмічного відчуття, у зв'язку з організацією рухів виявляється, особливо на початковому етапі навчання, не таким «швидким», як цього суб'єктивно хотілося б.

Але це «уповільнення» тільки уявне і тимчасове. Воно пов'язане з об'єктивними природними закономірностями в розвитку співацького апарату і дитячого організму в цілому. Музичний розвиток дитини повинен йти з урахуванням формування власне цього апарату, подібно як розміри скрипки міняються відповідно до зростання і розвитку руки юного скрипала.

Мета статті – обґрунтувати і описати методи проведення вокально-хорових занять з школярами початкової школи.

Проблеми вокального виховання дітей розглядали Т. Овчинникова, Н. Орлова, С. Гладка, А. Менабені, Г. Стулова, Ю. Юцевич та інші.

Значну роль у навчанні співу відіграють правильно сформовані співацькі навички. Як відомо, навички — це закріплені, автоматизовані прийоми і способи роботи, що є складовими моментами в складній, свідомій діяльності. Результати досліджень, проведених науковцями, дають підставу стверджувати, що співацькі навички забезпечуються лише через відповідність реального звучання і внутрішніх музично-слухових уявлень учнів. Внутрішні музично-слухові уявлення пов'язані з рухливими і створюють настроєність у рухах, готовність до певних дій, що відповідають художньому завданню [4].

Використання навичок і вмінь у початковій школі та поза урочний час, має досить велике практичне значення, адже різні вправи та методики їх навчання у початковій школі стають підґрунтям для вдосконалення у майбутньому часі голосу дитини. Результати курсового дослідження можуть використовуватися фахівцями з галузі музичного мистецтва та вокально-хорових дисциплін, працівниками ансамблевого музикування та керівниками гурткової роботи